

Kiadja: A MAGYAR FÖLDMIVELÉSÜGYI MINISZTERIUM
AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET“ HIVATALOS KÖZLÖNYE

Megjelenik egyelőre minden hó közepén.
Az ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET tagjai ingyen kapják.
Nemtagoknak előfizetési díj:
Egész évre 6 korona, fél évre 3 korona és évi 30 K drágasági felár.

Szerkeszti: RÉPÁSSY MIKLÓS.
Szerkesztőség: Budapest, Földmív. minisztérium (V., Országház-tér II. sz., II. em.).
A lapra vonatkozó mindennemű közlemények a szerkesztőséghez intézendők.
Hirdetéseket a lap számára a „Pátria“ r.-t. Budapest, Üllői-út 25. vesz fel.

TARTALOM: A halászat és a hűtőipar. — Társulatok. Egyesületek. (Közgyűlési jegyzőkönyv.) — Kérdések és feleletek. — Vegyesek. — Hivatalos árjegyzés. — Hirdetések.

A halászat és a hűtőipar.

Magától értetődő igazság, hogy csak olyan valamit érdemes termelni, a mit értékesíteni is lehet. Csakhogy a termelt árut sokszor nem azért nem tudják jól értékesíteni, mintha nem volna rá szükség, hanem azért, mert hiányzik az a hozzáértő kereskedő, a ki az árú természetét ismerve, tud azzal úgy bánni, hogy az a termelő s fogyasztó között lévő akadályokat minőségének csökkenése nélkül le tudja küzdeni. A kereskedői tudásnak ez egyik legfontosabb része; erre azonban a „lánczosok“ mai korában bizony nagyon sokan egyáltalán nem vetnek súlyt.

Az is közismert dolog, hogy a legkényesebb kereskedelmi áruk közé tartozik a hal, éppen ezért melleleg megjegyezve, a lánczosoknak a halkereskedelem terén való próbálkozásai meglehetősen meddők is maradtak.

De a tisztességes, reális kereskedelemnek is sok gondot okoz a halnak, mint árúnak, különleges volta.

Ez a különlegesség két irányban nyilvánul. Először is a termelés nemcsak hogy időszakonként nagyon változó, de az egyes időszakokon belül is teljesen bizonytalan mennyiségeket hoz piacra; másodsorban a halhús mindenfajta hús között a leggyorsabban romló.

Az árú eme különleges természetétől eredő nehézségek ügyesebb vagy kevésbé ügyes leküzdésétől függ aztán az, hogy a halhús, mint emberi táplálék, milyen mértékben tud érvényesülni. Pedig, hogy e tekintetben általában minő jelentőséggel bír és hogy ezzel kapcsolatban minő nagy horderejű az ezzel való megfelelő bánni tudás is, arra nézve idézzük Herman Ottó kitűnő jellemzését: „Az, a ki a (hal)szóást újra felfedezte (t. i. már az ókorban is ismerték, de aztán feledésbe ment), az emberiség háláját érdemelte ki. Ez a hollandus *Beuckel* volt, ki 1397 táján alkalmazta a szóást a heringus s ezzel majdnem olyan jótévéje lett a szegénységnek, mint 1585-ben *Drake*, ki a burgonyát hozta földrészünkre.“

„A fenntartási módok nyomdokain, vagyis alapján fejlődött a halászat nemzetgazdasági és kereskedelmi hatalommá, melynek nagyságáról óriási szám adatok tesznek tanúságot.“ (A Magyar Halászat Könyve. I. 23. és 24. l.)

Igaz, hogy mindez elsősorban a tengeri halászatra vonatkozik, de a bennünket érdeklő édesvízi halászat közgazdasági jelentőségét is csak ezen az alapon lehet fejleszteni, fokozni.

A „fenntartási módokon“ fordul meg itt is nagyon sok.

Az édesvízi halászat azonban időbelileg, térbelileg általában szűkebb körben mozog a tengeri halászatnál s így, egyelőre legalább, még nem igen van szükség azokra a szorosabb értelemben vett „konzerváló“ módokra, a melyek már a gyáripár keretébe tartoznak, viszont az is bizonyos, hogy a mai élénkebb forgalom s a szállítási technika lehetőségei mellett a fogyasztók részéről fellépő igényeket csakis az árut szakszerű elbánásban részesítő kereskedelem révén elégítheti ki.

Csak futólag akarjuk említeni az előrebocsátottak kapcsán a mesterséges viszonyok között létesített tógazdaságok termékét. Ezeknél az üzemeknél ugyanis előre megállapítható az, hogy a termés mikor s milyen mennyiségben kerül eladásra, a bizonytalansággal járó kockázatot tehát elesik; arról persze gondoskodni kell, hogy az egyszerre lehalászott egész évi termés bizonyos hosszabb fogyasztási időszakban — általában ősztől tavaszig — kellőképp megosztva legyen átvehető, de ez megfelelő *raktártavak* segítségével, a melyekben a hal *elevenen* áll, tudjuk, jól megoldható.

További sajátossága ezeknek az üzemeknek aztán még az, hogy a haltermést úgyszólván teljes egészében *elevenen* juttatják a fogyasztókhoz is. Ez bizonyos mértékben mindenesetre luxusigények kielégítését jelenti, de a szállítás megfelelő hosszúsága mellett, különösen pedig az erre a célra szerkesztett különleges szállító eszközök (specziál halszállító kocsik, oxigénes hordók stb.)

alkalmazásával, ha nagyobb költséggel is, mégis kifogástalanul sikerül.

A tógazdasági üzemeknél tehát nem igen kell a halnak, mint húsnak, gyors romlásával törődni.

Egészen más a helyzet a természetes vizek halászatánál, a hol a termelés sokkal ingadozóbb s a halzsákmányt, mint élettelen tömeget kell kezelni.

Egyik német szaklapban olvastuk nemrégiben igen ügyesen összefoglalva a hal jószágára, avagy romlottságára mutató jeleket (Deutsche Fischerei Zeitung 1921. Nr. 7. „Der Fischkleinhandel“); eszerint *friss halnál*:

- a hal bőre fényes;
- a halpénz gyökere erősen áll a bőrben;
- a szemek tiszták s kiállóak;
- a szilványok pirosak;
- a hús rugalmas, ujjunkkal benyomva, nem marad benne mélyedés;
- a száj s a szilványok csukottak;
- a hal szaga, de még a nyitott szilványoké is friss;
- a bőrön nagyon kevés vagy semmi nyálka;
- a halat kézbe véve, az merev marad, teste alig vagy egyáltalán nem hajlik lefelé;
- vízbe téve fenékre száll.

Ezzel szemben a *romlott*, vagy *romlásnak induló* halnál:

- a bőr nyálkás s foltos;
- a szemek zavarosak s beesettek;
- a hal szája s kopoltyúja nyitott;
- a szilványok szürkésárgák;
- a húsába benyomott ujj után mélyedés marad;
- a szaga, különösen a szilványoké, kellemetlen;
- kézbe véve a halat, teste lefelé hajlik;
- hasa dagadt és véres;
- vízbe téve, úszik a vizen.

Ezeknek a jeleknek természetesen egy része is elég arra, hogy a hal élvezhetlenségére figyelmeztessenek.

Ez az élvezhetlenség pedig, különösen nyári melegben, igen hamar beáll. Nem kellene hozzá napok, hanem órák is elegendők. A hallal tehát törődni kell *attól a perctől kezdve, a mint a hálóból kikerült, avagy a horogról levették.*

Az első dolog, hogy az elevenen tartható halak lehetőleg eleven tartassanak, a míg elszállításukra nem kerül sor. Erre a célra megfelelő *bárkákkal* kell a halásztelepeknek bírniok, a melyekben aztán az arra való hal nemcsak elevenen marad meg, de össze is gyűjthető.

Sajnos, nem minden telepen található ilyen bárka. Még rosszabb a helyzet azonban a halzsákmánynak a termelő helyekről való elszállítása körül.

A hal megromlását a meleg gyorsítja nagyon, frissen való megóvására az első teendő tehát az, hogy lehűtsük s hidegen tartjuk. Ezt legegyszerűbben *jéggel* érhetjük el. Ezért a kereskedelem az eleven árutól a nem elevent „*jegelt*“ néven különbözteti meg, mintegy magától értetődőnek tüntetvén fel, hogy a nem eleven halat csak jéggel csomagolva szabad szállítani. De hány helyen van a halásztelepek megfelelő *jégverme*, a honnét a jégzsükségletét fedezi?!

Nagyobb telepeken nemcsak jégveremre, hanem *hűtőhelyiségekre* is szükség van, sőt még *jégyárra* is, hogy minden tekintetben biztosíthassák a fogyasztásra induló hal megfelelő kezelését s lehetővé tegyék a kereskedő számára is azt, hogy a halat illő állapotban juttathassa el a vevőhöz.

De nemcsak erről lehet szó, hanem arról is, hogy a kereskedő még tovább raktározza az esetleg nagyobb tömegű zsákmányt. A frissen fogott halnak jégelésével lehetővé válik számára annak további fenntartása, esetleg hosszabb időn át is (hűtőházakban). Ez a módja annak, hogy a piac ellátását egyenletesen végezhesse s így nagymértékben tájíthassa egyrészt a fogyasztók körét, másrészt üzletét is biztosabb alapokra fektethesse.

Mindkét dolog természetszerűleg hat vissza a termelésre és segíti elő annak fejlődését. Nagy közgazdasági érdek fűződik tehát ahhoz, hogy a halásztelepek legalább a vázolt legkezdetlegetesebb berendezésekkel: *bárkákkal s jégvermekkel*, szükség szerint jégyárrakkal, el legyenek látva.

A nálunk dívó bérleti rendszer mellett a bérleti feltételekben kellene kikötni a bérlővel szemben az adott viszonyokhoz mért ilyen természetű berendezések létesítésének kötelezettségét.

A lezajlott háborús időkben, de a mostani háború utáni viszonyok között is a halnak, mint emberi tápláléknak jelentősége nagyot emelkedett. A halászatunkban rejlő érték megfelelő kihasználására tehát kedvező időket élünk, csak arról kell még gondoskodnunk, hogy az a lehető leggazdaságosabban is történjék s a nyervek termékből semmi veszendőbe ne menjen.

Ehhez azonban feltétlenül szükséges, hogy a halászat terén dolgozók sokkal nagyobb mértékben vegyék munkájuknál segítségül a hűtőipar vívmányait.

A hallal való ellátás sokszor s sok helyütt panaszolt dolga is ezen fordul meg előszörban.

TÁRSULATOK. EGYESÜLETEK.

Az Országos Halászati Egyesület folyó évi rendes közgyűléséről felvett jegyzőkönyvet az alábbiakban közöljük:

Jegyzőkönyv:

Felvétetett az Országos Halászati Egyesületnek 1921. április hó 6-án tartott évi rendes közgyűléséről, az Országos Erdészeti Egyesület székházában (Budapest, V., Alkotmány-utca o.).

Elnök: *Báró Tallián Béla* v. b. t. t.

Jegyző: *Simonffy Gyula* titkár.

1. *Báró Tallián Béla* elnök a megjelent tagok szíves üdvözlése és a viszonyok rövid jellemzése után bejelenti, hogy távolmaradásukat báró Inkey Pál alelnök, Bokor Pál h. polgármester és báró Szurmay Sándor ny. honvédelmi miniszter kimentették és megállapítja, hogy a közgyűlés összehívása 14 nappal előbb, az egyesület hivatalos közlönyében, a „Halászat“-ban megjelent meghívó útján, a tárgysorozat feltüntetésével szabályszerűen történt. Megállapítja továbbá, hogy a közgyűlésen a tagok az alapszabályok 9. §-ának megfelelően, határozatképes számban jelentek meg. A jegyzőkönyv hitelesítésére Corchus Béla és Zimmer Ferenc tagokat kéri fel. A jelenlévők figyelmét egyben felhívja, hogy közgyűlés után dr. Dobránszky Béla a halgazdaság és haltakarmányozás időszerű kérdéséről előadást fog tartani.

A közgyűlés az elnöki bejelentéseket tudomásul veszi.

2. *Simonffy Gyula ügyvezető-titkár* évi jelentését olvassa fel a következőkben:

Tisztelt Közgyűlés! Mielőtti jelentésemet egyesületünk 1920. évi tevékenységéről és működéséről megtenném, néhány szóval hazánk közállapotainak a legutolsó év alatti változásáról is meg kell emlékezni, hogy így szemléletesebb s megbízhatóbb legyen az a kép, a melyet egyesületünk tevékenységéről alkotni akarunk.

Tavalyi közgyűlésünket 1920 május hó 28-án, a világot rengető háború, a forradalmak és a román megszállás után abban az időben tartottuk, a mikor állami és társadalmi életünkben az események által okozott pusztulások és károk még élenken éltek emlékezetünkben, a mikor az állam s általában a közelet tényezőinek a romok eltakarítása, a megbolygatott jog- és gazdasági rend visszaállítása, kiegészítése és megszilárdítása volt egyik legfőbb célja, vagyis akkor, a mikor elérkeztünk a konszolidáció küszöbéhez, munkájához.

Megállapítottuk ezt már tavalyi közgyűlésünkön s egyben elhatároztuk, hogy egyesületünk szívet-lelékkel, teljes odaadással vesz részt ebben a munkában.

Tisztelt Közgyűlés! Nyugodt lélekkel mondhatjuk, hogy egyesületünk ezen elhatározásának az *ötlet megillető s a neki osztályrésztül jutott keretekben* eleget igyekezett tenni és ha a tettek és eredmények nagy számával s azok súlyos és jelentékeny voltával nem is tudunk beszámolni, azért nyugodtan állhatjuk a bírálatot — mert amint azóta már közvetlenül tapasztalhattuk — a konszolidáció természeténél fogva lassú, hosszúra nyúló folyamat, a hol egy év talán csak egy napnak számít s így egyesületünk hivatása és feladata sem lehetett más, mint az általános helyzet és lehetőségekhez alkalmazkodva, a halászat érdekei felett őrködni, azokat a felmerülő esetekben megfelelően képviselni, védeni és érvényesíteni.

Az elmúlt év alatt összesen négyszer tartottunk választmányi ülést. Az ülések több-kevesebb, kisebb-nagyobb fontosságú, a Halászatban is közölt ügyekkel és kérdésekkel foglalkoztak. Ezek közül kétségtelenül kimagaslak az egyetlen magyar szaklapnak, a Halászat további megjelenésének és a vasúti haltarifa méltányos és igazságos megállapításának a kérdése.

A szaklap megjelenése gondolatának fontosságától áthatva, egyesületünk a lap ez évi szükségletének biztosítására 9500 korona értékű papíryanagot vásárolt s azt a földművelésügyi miniszter úrhoz intézett felterjesztésünkben rendelkezésére bocsátva arra kérjük, hogy a lap nyomtatásáról és megjelenéséről az eddigi módon gondoskodjon. A miniszter úr ezen kérésünknek eleget tett, leiratilag értesítette az egyesületet, hogy a költségvetésileg rendelkezésre álló hitel keretén belül hajlandó kérésünket teljesíteni.

A szállítási tarifát illető és a kereskedelemügyi miniszter úrhoz intézett abbéli előterjesztésünkkel, hogy tekintettel a halszállítmányok nagy göngyölegtségére, szállítási, üzemi és egyéb költségeire, a vasúti tarifa göngyölegtség nélkül számíttassék, illetve, hogy méltányosabb és arányosabb tarifa állapíttassék meg, már nem voltunk ilyen szerencsések, mert előterjesztésünknek a miniszter úr nem tett eleget. A kérdést azonban az elutasító határozat dacára nem vettük le a napirendről, hanem újabb adatokra hivatkozva, memorandumunkat a politikai viszonyok által adandó kedvezőbb időpontban bizottságilag, közvetlenül fogjuk benyújtani.

Meg kell még emlékeznünk a hazai termelést, fogyasztást és kereskedelmet érintő 691/1921. M. E. sz. rendeletről, a mely szerint folyó évi márczius 1-től az élő és jegelt külföldi halszállítmányokat métermázsánként 20 korona vám és 100 korona vámilleték után 1100 korona felpénz terheli. Ez magában véve csekély megterhelésnek látszik ugyan és az államkincstárnak sem nyújt számottevő jövedelemre kilátást, de rendkívül megnehezíti a hal külforgalmát s egyébként is ártalmala van közgazdaságunknak. Budapest ugyanis a külföldi nagy haltermelő és fogyasztó helyekhez viszonyítva, központi fekvést foglal el s mint ilyen, elsőrendű halpiacnak számít és így a kereskedelem lebonyolítása tekintetében hivatás várna rá. Fontos közgazdasági érdek fűződik ahhoz, hogy a halkereskedelem Budapesten bonyolódjon le, a mi természetesen csak úgy képzelhető el, hogy egyidejűleg a termelők és fogyasztók érdekei is megvédelmezessenek.

Ehhez képest az összes érdekek figyelembe vétele mellett a napokban a földművelésügyi miniszter úr útján azt az előterjesztést intéztük a pénzügyminiszter úrhoz, hogy annak kimondásával, hogy mindenki csak annyi árú *behozatalára* tarthat igényt, mint amennyinek *kivitelét* igazolni tudja, a ki- és beviteli vámkok eltörléséről gondoskodni szíveskedjék. Előterjesztésünket pártolás végett a közlemezési miniszter úrnál is bemutattuk.

Meg kell továbbá emlékeznem különösen a halászati jogtulajdonosokat s a halászati társulatokat közléről érintő 6128/1920. M. E. számú rendeletről, amely a tavalyi hasonló tárgyú rendelethez képest, a halászati haszonberek igazságos megállapítását, illetve emelését a folyó évre is lehetővé tette.

Értesüléseink szerint az emelkedés 100—1000% között mozgott és az emelés mindenütt barátságos egyezkedések mellett ment végbe.

Jelentem végül, hogy az egyesületnek 29 üvegedényben 33 halfajból álló halrajzi gyűjteményét, a mely eddig a m. kir. haléletani állomásnál volt elhelyezve, az állomás átköltözködésével kapcsolatban a Magyar Nemzeti Múzeumnak adtuk át. A gyűjtemény a múzeum állattárában annak feltüntetése mellett, hogy az anyagot az egyesület gyűjtötte, fog elhelyezést találni.

Mielőtt jelentésemet befejezném, meg kell említenem, hogy a halrajzi 2326 K és a Halászat szerkesztési 4388 K alapon kívül az egyesület vagyona a tavalyi 23,635 K-val szemben 27,749 korona.

Tagjaink körében — tudomásunk szerint — az elmúlt évben elhalálozás nem történt. Tagjaink jelenlegi létszáma a tavalyi 643-al szemben 654, a kik közül körülbelül 310 megszállott területen tartózkodik. Velük az érintkezést eddig, sajnos, még felvenni nem sikerült, de reméljük, hogy jövőre talán már erről is beszámolhatunk.

Az állami halászati igazgatás terén személyi változás nem történt. Egyesületünk tisztikara kebelében Végh János másodtitkár-

jegyző széleskörű elfoglaltságára való hivatkozással tisztségéről lemondott, ügyszeretete és lelkes munkájáért a választmány jegyzőkönyvileg fejezte ki köszönetét, a teendők további ellátásáról pedig saját hatáskörében fog gondoskodni.

Tisztelt Közgyűlés! Az elmondottak után egyesületünknek a közel jövőben sem lehetnek más céljai és feladatai, mint a melyeket ezelőtt egy évvel maga elé tűzött, tehát a maga munkakörében, a halászat országos érdekeinek istapolásával belekapcsolódni a magyar konszolidáció munkájába. Reméljük, hogy ez a munka most már gyorsabb ütemben fog haladni s így jövő közgyűlésünkön viszonylagosan több és jelentősebb eseményről lesz módunkban beszámolni.

A bekövetkező események száma és jelentős volta természetesen nem tisztán az egyesület választmányára és tisztikara lelkesedése és buzgóságának lesz köszönhető, nagyon sok függ e tekintetben tagtársaink lelkesedésétől és magatartásától is.

Az egyesületre nézve fontos körülménynek tartanám, egyrészt, hogy a tagok száma szaporodjon, másrészt, hogy az egyesület tagjai között belső és közvetlen legyen az érintkezés. Ez utóbbi tekintetben mintha a helyzet javulását lehetne megállapítani, legáltalában is erre vall, hogy magánosok és egyes gazdaságok többször fordultak hozzánk megkeresésekkel, a melyekben legjobb törekvéssel igyekeztünk kellő felvilágosítást adni és eljárni.

El nem mulasztva a mai alkalmat sem, azzal a felhívással fordulunk közgyűlésünk résztvevőire, hogy igyekezzenek megbízható, lelkes tagokat s barátokat szerezni. Tagtársunk lehet az is, a ki hivatásánál fogva nem halász ugyan, de lelkes barátja a halászat ügyének. Forduljanak továbbá a jövőben is bizalommal bármikor hozzánk; a vezetőség a közös munkában tagjainak a jövőben is önzetlenül és készségesen rendelkezésre áll, tagtársaink megértésén és törekvésén fog mulni az, hogy kitűzött célunkhoz képest a halászat is hozzájáruljon a haza jólétét, boldogulását és feltámasztását valóra váltó nagy munkához. Adja Isten, hogy ez mielőbb megtörténjen!

Ezek után kérem jelentésem szíves tudomásul vételét.

A jelentés egyhangúlag tudomásul vétetett az elnöknek azzal a kijelentéssel, hogy a megszállott területen tartózkodó tagtársainkkal az érintkezést tőlünk telhetőleg igyekezni fogunk mielőbb felvenni.

3. *Jegyző* felolvassa az utolsó közgyűlés (1920. május) óta jelentkezett és a választmány által időközben felvett következő tagok névsorát: alapító: Pócs József halászmester Tiszasarúd, rendesek: Ajtai Deszö halóköltőiparos Szeged, Bimbó Imre kereskedő Budapest, Hencz Ferenc földbirtokos Németsürű, Lukács Károly ügyv. igazgató Siófok, Arnold Kálmán, Arnold Ferenc halászmesterek, öv. Arnold Lajosné halászbérlő Dunaföldvár, Hartstein Sándor halászbérlő Tiszadob, Anghi Csaba Geyza gazd. akad. hallgató Magyaróvár, Il'ik Viktor halászmester, Grozer Gyula iparos, Újpesti rokkantak és kishalászok szövetsége Újpest.

A közgyűlés a felolvasott tagok felvételét megerősíti.

4. *Dr. Goszthony Mihály* a számvizsgáló-bizottság elnöke a bizottság nevében jelenti, hogy a pénztáros által készített 1920. évi vagyonskimutatást és zárószámadást tételről-tételre felülvizsgálták és azt mindenben helyesnek találván, a felmentés megadását javasolják. A tételek a következők:

Vagyonskimutatás.

A) Értékpapírok.

3 drb 2000 K n. é. 4 ^{1/2} /o-os Magyar Általános Takarékpénztár r.-t. záloglevél	5,685— K
3 drb 1000 K n. é. 4 ^{1/2} /o-os Magyar Általános Takarékpénztár r.-t. záloglevél	2,760— "
1 drb 1000 K n. é. 4 ^{1/2} /o-os Magyar Általános Takarékpénztár r.-t. záloglevél	900— "
2 drb 200 K n. é. 4 ^{1/2} /o-os Magyar Általános Takarékpénztár r.-t. záloglevél	379— "
3 drb 200 K n. é. 4 ^{1/2} /o-os Magyar Általános Takarékpénztár r.-t. záloglevél	552— "
2600 K n. é. 6 ⁰ /o-os hadikölcsönkötvény	2,522— "
4000 K n. é. 6 ⁰ /o-os	3,864— "
1400 K n. é. 6 ⁰ /o-os	1,365— "
Összesen:	18,027— K

B) Készpénz:

Maradványok:	
Bankfolyószámlán	9,146— K
Postatkt. folyószámlán	561.12 "
Házipénztárban	14.91 "
Összesen:	27,749.03 K

Budapest, 1920 december 31.

Zárszámadás.

Bevétel:

1. Maradványok:	
a) bankfolyószámlán	4,666— K
b) postakpt. folyószámlán	627·12 "
c) házipénztárban	315·16 "
2. Tagsági díjak	3,004— "
3. Alapítványok	2,612— "
4. Kamatok	1,353·47 "

Összesen: 12,577·75 K

Kiadás:

1. Postaköltségek	148·25 K
2. Irodai költségek	444— "
3. Másodtitkár-jegyző tiszteletdíja	1,200— "
4. Pénztáros tiszteletdíja	900— "
5. Vagyonkezelési költségek	23·47 "
6. Átmeneti kiadások	140— "
7. Maradványok:	
a) bankfolyószámlán	9,146— "
b) postakpt. folyószámlán	561·12 "
c) házipénztárban	14·91 "

Összesen: 12,577·75 K

Halrajzi alap.

Bevétel:

1. Maradvány	2,250— K
2. Adományok	46— "
3. Kamat	45·60 "

Összesen: 2,341·60 K

Kiadás:

1. Vagyonkezelési költség	15·60 K
2. Maradvány mint egyenleg	2,326— "

Összesen: 2,341·60 K

Közgyűlés a zárószámadásokat és a jelentést jóváhagyólag tudomásul veszi és a pénztárosnak a felmentvényt megadja.

6. Kuttner Kálmán pénztáros előterjeszti a választmány javaslataként az egyesület 1921. évi költségelőirányzatát, mely a következőkből áll:

Bevétel:

1. 1920. évi maradványok:	
a) bank folyószámlán	9,146— K
b) postatakarékpénztár folyószámlán	561·12 "
c) házipénztárban	14·91 "
2. 11,000 K n. é. záloglevél kamata	495— "
3. 8,000 K n. é. hadikölcsön kamata	240— "
4. Tagsági és pótdíjak	3,000— "
5. Alapítványok	1,000— "

Összesen: 14,457·03 K

Kiadás:

1. Postaköltségek	600— K
2. Nyomatványok	600— "
3. Irodai költségek	600— "
4. Szakelőadások, kiadványok	1,000— "
5. Másodtitkár-jegyző tiszteletdíja	1,200— "
6. Pénztáros	900— "
7. Előre nem látottakra	200— "
8. Egyenleg, mint maradvány	9,357·03 "

Összesen: 14,457·03 K

A közgyűlés az előirányzatot letárgyalta és egyhangúlag elfogadta.

7. Elnök jelenti, hogy alapszabályaink értelmében az elnök, alelnökök s a választmány megbízása a f. évben lejárván, a közgyűlés által három év tartamára az elnökség és a választmány újralakítandó, illetve választandó. A szavazás megejtésére és a szavazatok összeszámlálására háromtagú küldöttséget — a melynek tagjai Purgly Pál elnökle alatt Stögermayer Alajos és Bariss Gyula közgyűlési tagok — kéri fel s egyben a szavazás tartamára az ülést felfüggeszti.

Szavazás után az elnök a gyűlést újból megnyitván, a szavazatszedő küldöttség elnöke bejelenti, hogy a szabályszerűen leadott szavazatok közül legtöbbet kaptak a következők:

Elnök: Báró Tallián Béla; I. alelnök: Báró Inkey Pál; II. alelnök: Dr. Dobránszky Béla.

Választmányi tagok: 1. Bokor Pál, 2. Csörgy Titusz, 3. Corchus Béla, 4. Darány Ágoston, 5. Dietzl Lajos, 6. Dr. Goszthony Mihály,

7. Dr. Hirsch Alfréd, 8. Kocsi Imre, 9. Dr. Korbuly Mihály, 10. Kuttner Kálmán, 11. Purgly Pál, 12. Répássy Miklós, 13. Scheiber József, 14. Schwartz Izidor, 15. Simonffy Gyula, 16. Stögermayer Alajos, 17. Báró Szurmayer Sándor, 18. Végh János, 19. Wein Árpád, 20. Zimmer Ferencz.

Elnök a bejelentetteket három év tartamára megválasztottaknak jelenti ki s egyben úgy az elnökség, mint a választmány nevében a közgyűlés bizalmáért köszönétét fejezi ki.

8. Az elnök javaslatára a számvizsgáló-bizottság tagjaiul az 1921. évre a közgyűlés egyhangúlag megválasztja Dr. Goszthony Mihályt, Corchus Bélát és Scheiber Józsefet.

9. A tagsági díjak megállapítására vonatkozólag az elnök javasolja, hogy a tavalyi közgyűlés megállapított évi 6 K tagsági, meg 24 K pót, összesen 30 K évi díj — ha ennek emelése időközben szükségessé nem válik — az 1922. évre is hasonló összegben állapítsák meg.

Elnök javaslatát a közgyűlés egyhangúlag elfogadja. 10. Répássy Miklós befejezésül az egyesület köszönétét tolmácsolja báró Tallián Béla önmagyméltóságának, hogy az elnöki tisztelet igazán súlyos gondjai között is az egyesület ügyei iránt való olyan önzetlen s szeretetteljes gondoskodással szíves ellátni s annak a reményének ad kifejezést, hogy a viszonyok mielőbbi javulása a jövőre nézve minden aggodalmat kizár a tekintetben, hogy bölcs vezetését valaha is kénytelen volna az egyesület nélkülözni.

11. Indítvány be nem adatván és szölcásra senki sem jelentkezvén, elnök az ülést berekeszti.

K. m. f

Simonffy Gyula s. k., báró Tallián Béla s. k.,
üggy. titkár—jegyzőkönyvvezető. elnök.

Hitelesítjük

Corchus Béla s. k. Zimmer Ferencz s. k.

Felolvasás.

Az egyesületi közgyűlés berekesztése után dr. Dobránszky Béla tartott szabadelőadást (felolvasást) a halastógazdaságok és a hal-takarmányozás időszerű kérdéséről. Előadásában arra a végső következtetésre jutott, hogy tekintettel egyrészt pénzüink értékének a jelenben tapasztalt s a közeljövőben várható javulására s az élelmiszerek és termelvények árának ezzel kapcsolatban tapasztalható és remélhető tekintélyes árhanatlására, másrészt a tógazdaságok építési, karbantartási és üzemi költségeinek ezidőszert is igen magas voltára, pénzügyi, magán, sőt részben közzgazdasági szempontból is új halastógazdaságoknak a jelenben és közeljövőben való létesítése helyett, inkább a meglévő gazdaságok belterjes művelését tartja célszerűnek és kívánatosnak. A mi pedig a haltakarmányozást illeti, ezt a kérdést nagyjából hasonló szempontok szerint ítéli meg s erre nézve azt a példát hozza fel, hogyha a mai árak mellett a pontyot pl. babbal etetjük s 1 kg. halhús előállítására 4 kg. babot à 10 koronával számítunk, kétséges, hogy az ezidei termelési év végén a ponty a piacon megfogja-e érni a 40 K-át?

Felolvasás után élénk eszmecsere fejlődött ki, amelyben — vidéki társaink közül is — számosan résztvettek. Az eszmecsere a tárgy teljes megvilágítására vezetett.

Este a közgyűlés tagjai közül számosan a Royal-szálló külön éttermében barátságos és fesztelten vacsorára gyűltek össze és a napi kérdésekről a késő órákig elbeszélgettek.

S.

Az Országos Halászati Egyesület f. évi április hó 6-án d. e. 11 órakor a d. u. 4 órára összehívott közgyűlés tárgyalásának előkészítése végett Báró Tallián Béla elnökle alatt választmányi ülést tartott. Jelen voltak: Corchus Béla, Dr. Dobránszky Béla, Dr. Goszthony Mihály, Kuttner Kálmán pénztáros, Purgly Pál, Répássy Miklós, Scheiber József, Schwartz Izidor, Simonffy Gyula üggy. titkár, Végh János és Zimmer Ferencz. Távolmaradásukat kimentették: Br. Inkey Pál, Bokor Pál.

A választmányi ülés tárgyalási anyaga legnagyobb részében lapunk mai számában közölt közgyűlési jegyzőkönyvből vehető ki.

Az ott feltüntetett tárgyakon kívül a választmány saját hatáskörében még a következőkben intézkedett:

1. Dávid Balázs és Muladi János egyesületi tagok kilépését — a felhozott indokok alapján — tudomásul vette.

2. Köztudomású lévén, hogy a nyomdai költségek legújabbban ismét 25%-kal emelkedtek, nehogy ez a „Halászat” kiadása és megjelenése tekintetében nehézségeket okozzon, az egyesület a maga részéről — tekintettel arra, hogy egyes áldozatkész tagjai erre a célra bizonyos összeget bocsájtottak rendelkezésére — ebből az alpból megfelelő összeget ajánl fel a földmív. minisztériumnak.

Mínthogy a lap fenntartására nézve az is igen fontos, hogy az írói díjak más szaklapok írói díjához arányban állapítsanak meg, titkár javaslatára a választmány elhatározza, hogy ugyancsak a fentemlíttett alpból az írói díjaknak az idej évfolyamra vonatkozólag, nyomtatott soronként 50 fillérrel való emelését lehetővé teszi és az

ezen és az előbb említett célra szükséges összegeket, hozzávetőleges számítás szerint (4800 + 6000) kereken 11,000 K-t felajánlva, felterjesztést intéz a földmív. miniszterhez azzal, hogy ezt az összeget elszámolás kötelezettsége mellett a lap szerkesztőjének kezébe juttatja. S.

Az Esztergomi halászati társulat Esztergomban márczius 31-én tartotta meg évi rendes közgyűlését Súlyomy Lajos elnöklete alatt. Az évi jelentés szerint a Nyergesújfalu és Esztergom közötti Dunaszakaszon nagyon elterjedt a dinamitos orvhalászat, ami ellen csak kormányhatósági intézkedés nyújthatna védelmet. A mult évi zárószámadásokat 4031·88 kor. bevételi, 1312 kor. kiadási és 1719·88 kor. maradványösszeggel rendben találták. Az évi költségvetést 950 koronában állapították meg, melynek fedezetére 50 fillér holdankénti tagjárulékot szavaztak meg. Ezek kapcsán utasították az elnökséget, hogy tekintettel a balparti megszállásra, mely 1919 január elején következett be, a hátralékot a balparti jogtulajdonosoktól csak 1918 decz. 31-ig hajtsa be, ettől az időponttól pedig csakis a jobbparti jogtulajdonosokat vegye számításba. A társulati közgyűlés a bérlőknek a halászati tilalom felfüggesztésére vonatkozó kérését magáévá tette és a földmívelésügyi miniszter engedélyt fogják kérni, mert a balparti mederrészben a csehek korlátlanul halásznak.

Végül a társulat jegyzőkönyvi köszönetet szavazott Osváth Andor esztergomi városi főjegyzőnek, aki a halászati társulat ügyviteli dolgait már 25 év óta lelkiismeretesen intézi.

(—gh.)

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK.

Kérdések.

3. Tudtommal a halászati tilalom ideje alatt is szabad ragadozó halakat (harcsát, csukát) fogni. Emelhet-e az ilyen halászat ellen a társulat, a melytől a folyóvizet bérelem, kifogást? *H. D.*

4. Zárt vízre kiterjed-e a halászati tilalom? *K. A.*

Feleletek.

3. A törvény csak egyes halfajták fogását tilalmazza s azok között csakugyan nincs a harsca és a csuka. (18. §.)

A halászati jog tulajdonosa azonban a bérbeadásnál természetesen ezenfelül terjedő szigorúbb tilalmakat is megállapíthat, ha azt szükségesnek s jónak látja, a bérelni szándékozóknak viszont szabad elhatározásából függ, hogy az adott feltételek mellett bérbe veszi-e a vizet, vagy sem. A halászati jogtulajdonosokból a törvény szerint alakult halászati társulatok a halászat gyakorlására a kötelekükbe tartozó vízterületen *üzemtervet* készítenek s abban rendszerint *általános tilalmat* mondanak ki bizonyos időre; ez alatt a tilalom alatt *senkinek semmiféle halra sem szabad halásznia*. Ha tehát a szóbanforgó vízterületre a társulati üzemterv ilyen tilalmat állapít meg, akkor a halászati társulat joggal emel ott a megszabott idő alatt bármilyen halászat ellen kifogást.

4. Zárt vizekre nem terjed ki semmiféle tilalom, azokban a halászat a jogosult által korlátlanul gyakorolható. De zárt vizek csak az a víz tekinthető, a mely a törvény 13. §-ában foglalt feltételeknek megfelel: a mesterséges halastavak és az egyetlen birtokos vagy több birtokos osztatlan tulajdona között fekvő vizek, ha más halattartó vizekkel nem állanak haljáró összeköttetésben.

Vitás esetekben a hatóság állapítja meg a víz jellegét.

VEGYESEK.

Általános tilalom. Vizeinkben, a melyeken kivétel nélkül mind társulati keretekben úszik a halászatot, országzszerint *általános tilalom* van április hó 10-től kezdődőleg nyolcz héten át. Ez alatt az idő alatt a törvény is tiltja a gazdaságilag fontosabb halfajták fogását és a társulati üzemtervekben kimondott általános tilalomnak, a mely alatt senkinek semmiféle halra sem szabad halásznia inkább csak az a célja, hogy a tilalom tényleg végrehajtható, illetőleg ellenőrizhető legyen.

Utalva a „Kérdések és feleletek” rovatában foglaltakra, itt még csak azt akarjuk megjegyezni, hogy a tilalmak célja a halállomány védelme, tehát az illető halászati jog értékének a fenntartása, amiből magától értetődőleg folyik, hogy akármilyen indokolt esetről volna is szó, a tilalmak felfüggesztését a kormányhatóságtól, a törvény rendelkezése szerint is (25. §), mindig csak a halászati jogtulajdonosok kérhetik; a halászatot tényleg gyakorló bérlők tehát a halászati tilalmak enyhítését — amennyiben arra a törvény egyáltalán lehetőséget ad — csakis a bérbeadó jogtulajdonosok útján érhetik el.

A nagy szárazság. Az idej tavaszi hosszantartó szárazságot a halászat is megérzi. A folyók vízállása tél dereka óta alacsony, alig változó; a halfogás emiatt nagyon csekély eredménnyel jár. Még nagyobb baj az, hogy tavaszi áradásra semmi kilátás nem lévén, rossznak ígérkezik a halak ívása is.

Tógazdaságokban is panaszkodnak a tavak megapadása miatt; a most beálló vízhiányt pedig nálunk később, nyáron, alig lehet pótolni, ez aztán természetesen kihat a terméseredményekre.

„A törvény revíziója” című cikkben előadottakhoz a következőket vagyok bátor megjegyezni:

1. A 4 cm. szembőségű hálók használatánál a csuka 40—50 dgmos nagyságban még átbúvik a szemeken. Ilyen csuka pedig az 5—10 dgmos pontyot ugyancsak pusztítja, 5—6 db is található egyszerre a gyomrában. Ez különösen az álló vizekben, holtágakban veendő figyelembe; ott tehát mindenesetre szűkebb szemű hálót kellene engedélyezni, hogy ezt a veszedelmes ragadozót idejében ki lehessen fogni.

2. A mi a *tilalmi időt* illeti, a józan halászra mindegy, akár van, akár nincs, mert ivó halat nem fog ki, legfeljebb csak *kiívott* halat. E tekintetben legfontosabb volna az *orvhalászat* szigorú ellenőrzése, mert azok okozzák ebben az időben a legnagyobb károkat.

J. K.

Adatok Olaszország és Ausztria halászati viszonyairól. Az olasz parlamenti közlemények mult évi 129—A. számában olvasható egy az olasz haltenyésztés és halászat emelésére, valamint a halászok érdekében hozandó intézkedésekre vonatkozó törvényjavaslat szenátusi bizottsági jelentése. E jelentés szerint Olaszországban 160,000 hektár tó, 64,000 hektár elsőrendű folyóvíz, 20,000 hektár elárasztott terület, 3164 hektár hajózható csatorna, 193,000 hektár másodrendű folyóvíz és 1.300,000 hektár álló víz, mocsara van, összesen tehát 1.740,164 hektár a vízzel borított terület. Ebből tényleg alig valamivel többet hasznosítanak $\frac{1}{2}$ millió hektárnál és hektáronként csupán körülbelül 14 lira a vizek hozama.

Eddig rendben volna a dolog, de a jelentés, hogy a halászatból várható jövedelemre nézve tájékoztatást adjon, *Ausztriát* hozza fel például. Megemlíti, hogy Ausztriában a háború előtt a tavak kiterjedése 36,000 hektár volt, a melyekhez még 55,852 kilométer folyóvíz járult; összesen 208,000 hektárt tett ki a vízzel borított terület. E vízterületen az évi haltermés hektáronként a jelentés 200, azaz *kettőszáz* kilogrammra mondja. Hogy pedig nem valami tollhibáról van szó, mutatja az, hogy az értékét is kiszámítja, kilogrammonként *két lírával, egy hektár jövedelme 400 lírát tesz ki!* Ennek megerősítésül tovább idéz Ausztria évi halhústerméseinek értékére vonatkozó becslési adatokat, a melyek 70—100.000,000 korona között váltakoznak.

Hát itt bizonyára igen nagy tévedésbe esett a bizottság halászati szakértője.

Dolja E., a halászat szakreferense az osztrák földmívelésügyi minisztériumban, egyik tanulmányában (Oest. Fischerei Zeitung 1919. Nr. 10.: „Entwurf eines Arbeitsprogrammes für die deutsch-österreichische Fischereiwirtschaft.”) Ausztriára nézve a következő statisztikai adatokat közli: Ausztria szétdarabolása következtében az 1904. évi halászati statisztika adatai szerint a tógazdaságok akkori 60,616 ha. összterülete 2776 ha.-ra csökkent és a kereken 5.373,000 kg. halhústermés 305,000 kg.-ra; mindez a régi számoknak csak 50/o-a. A tavak régebbi 36,094 ha.-nyi területéből 28,283 ha. maradt meg. Az 55,852 km. hosszú halas folyóvizekből pedig csak 28,636 km.; e megmaradt természetes vizek évi halhústermése 350,000 kg.-ra becsülhető.

Ezek a számok egészen mást mondanak, mint az olasz parlamenti jelentés. Hiszen, ha átszámítjuk, még a lecsapolható tavakkal dolgozó intenzív üzemű tógazdaságok évi halhústermése is alig volt hektáronként a békeidőben *90 kg.*, hogy lehet tehát akkor a folyóvizeknél és le nem csapolható tavaknál 200 kg.-ról beszélni! Az olasz jelentésnek ez a tévedése annál érthetlenebb, mert ugyan az a jelentés néhány sorral odább idézi legkiválóbb halászati szakértőjük, *Besana* mérnök (Milano) véleményét, a ki szerint Itália édesvizeinek, ha azokat halászatilag *jól művelnék*, évenként 40.000,000 kg.-on felül kellene halhúst adni, a mi hektáronként középértékben 27 kg.-nak felelne meg.

Halászbérelti szerződések változó bérösszeggel. A háború előtti békés, megállapodott időkben igen természetes dolog volt, hogy haszonbérelti szerződésekben, még ha hosszabb időre szóltak is, állandó évi bérösszeg köttetett ki. Ma azonban, amikor a gazdasági élet alapjai napról-napra változnak, de különösen amikor a pénz ú. n. értéke a legnagyobb ingadozásoknak van kitéve, mindig több oldalról halljuk, hogy a haszonbérelti szerződésekben változó évi bérösszegek köttetnek ki.

A halászati bérszerződéseknel, amelyek tudvalevőleg okszerűen mindig hosszabb időre szólnak, legalább 6—10 évre is, szintén fontosra lehet a dolgot venni. A pénzben kifejezett első év haszonbérelti összegét át lehetne számítani az illető víz főhalásznak akkori átlagos piaci árára s így megállapítani, hogy a bérösszeg milyen mennyi-

ségü halmak felel meg. A következő években aztán aszerint változnék a bérösszeg nagysága, amint a kijelölt halmak piaci ára általában változik. Amennyiben a bérösszegek előre fizetendők, mindig az előzőleg lefolyt bérleti időben megállapított átlagárakat kellene mértékül venni.

Propaganda a halfogyasztás érdekében. A háború okozta nagy hűsszűke következtében mindenfelé igyekeznek annak pótlására a halfogyasztást növelni. Ennek a propagálására a legkülönbözőbb dolgokat eszelik ki.

Egyik nagy holland cég *mozgófénykép*-felvételeket készít, amelyeken a halászás maga, a halak elkészítése, felszolgálása stb. látható. Egyelőre az osztriga s tengeri rák halászatára vonatkozó képek készültek el; de hasonló felvételeket terveznek az édesvízi halászat köréből is.

Amerikában pedig nemzeti halnapot jelöltek ki, amelyen mindenkinek hazafias kötelessége a halevés. Nagy eredményt várnak a kezdeményezéstől, mert Kanadában az évenként megtartani szokott halnap igen nagy sikerrel járt. E helyeken természetesen — első sorban — a nemzeti tengeri halászat támogatásáról van szó.

Budapesti halpiacz. A hús ára, mely a halpiacot mindig is befolyásolta, most különösen érzeti hatását. A hús olcsóbbodása a fogyasztóközönség figyelmét a haltól eltereli, mely utóbbi ugyan szintén vesztett áraiból, de viszonylatban a hússal, jobban tartja magát.

A halpiacz rég nem észlelt lanyhaságot mutat. Javulás rövid időn belül nem is várható. Nyomasztólag hat ugyanis a piacra a nagy felhozatal, mely minden halfajtát és minőséget bőségesen képvisel.

A halárak nagyban a következők:

A budapesti halárak nagyban:

Ponty, nagy	80—90	K
Ponty, közép	70—80	"
Ponty, jegelt	60—70	"
Harcsa, vágó	140—160	"
Harcsa, közép	100—140	"
Süllő, nagy	150—160	"
Süllő, közép	120—140	"
Süllő, apró	100—120	"
Csuka, élő	50—70	"
Kárász	50—	" C.

Hivatalos árjegyzés. A budapesti vásárcsarnokok igazgatóságának hivatalos árjegyzése szerint *nagybani* eladás a budapesti piacon husvét előtt többféle halfajban fordult elő. Az *élő ponty* ára métermázsánként 6500—10,500 K között változott; a *jegelt ponty* 4500—7000 K között. *Harcsa eleven* 11,000 K-val kelt el, *élő csuka* pedig 7000—10,000 K-ával. Az *élő kárászt* 5500 K-t, az *élő czompóért* pedig 6000 K-t fizettek.

Az „olcsósági árhullám“ inkább a *kicsinyben* való árusítás adataiból vehető ki, a melynek a husvét előtti és utáni időtől való árait az alábbi összeállítás mutatja:

a) Édesvízi (élő) hal:	1921. márczius 11.		1921. április 8.	
	Vásárcsarnokokban	Nyílt piacon	Vásárcsarnokokban	Nyílt piacon
Ponty, nagy	11000—14000	7000—12000	10000—12000	7000—12000
" kicsiny	9000—11000		7000—600	
Harcsa, nagy	—	8000—22000	—	10000—22000
" kicsiny	28000—28000		20000—20000	
Csuka, nagy	11000—16000	6000—11000	12000—14000	6000—11000
" kicsiny	9000—11000		8000—12000	

	1921. márczius 11.		1921. április 8.	
	Vásárcsarnokokban	Nyílt piacon	Vásárcsarnokokban	Nyílt piacon
Fogas süllő, dunai	—	—	—	—
Kárász	7000—8000	6000—7000	5500—7000	6000—7000
Czompó	8000—8000	8000—8000	7000—8000	8000—8000
Márna	9600—10000	—	10000—10000	—
Keszeg	—	—	—	—

b) Édesvízi jegelt (nem élő) hal:

Ponty, nagy	9000—12000	6000—10000	7000—8400	6000—10000
" kicsiny	7000—9000		5000—7000	
Harcsa, nagy	24000—80000	24000—24000	20000—25000	14000—24000
" kicsiny	18000—24000		10000—15000	
Csuka, nagy	10000—14000	5000—7000	7000—9000	5000—7000
" kicsiny	6000—10000		5000—7000	
Fogassüllő, dunai	20000—20000	—	16000—16000	—
I. Fogassüllő, balatoni nagy 3 kg. felül	—	—	25000—25000	—
II. Fogassüllő, balatoni nagy 2—3 kg.-os	20000—20000	—	20000—20000	—
II. Fogassüllő, balatoni kicsi 45 cm. h. feljebb	16000—16000	—	16000—18000	—
IV. Fogassüllő, balatoni kicsi 35 cm. h. feljebb	—	—	12000—14000	—
Keszeg, balatoni	2400—2500	2000—3000	2000—2000	2000—3000
Garda, balatoni	2000—2400	—	3000—3000	—
Kárász	5000—6000	4000—4000	3500—4000	4000—4000
Czompó	6000—6000	—	5000—5000	—
Márna	8000—9000	—	6500—9200	—
Keszeg	2200—6000	2000—3000	3500—5000	2000—3000
Kecsege, nagy	—	—	—	—
" kicsiny	—	—	—	—
Apró, kevert hal	2000—3000	—	2000—2400	2000—3000

ROBICSEK ÉS VIGYÁZÓ

hálókötőtelepe

SZEGED, VALÉRIA-TÉR 10. SZ.

Szállít mindenféle

halászhálót, isléget és húzókötelet

a legolcsóbb napi árban.

Halászati Egyesületi tagoknak 5% kedvezmény.

Tógazdaságok figyelmébe!

Veszek több ezer métermázsra élő pontyot, czompót, kárászt stb.

ZIMMER FERENCZ halászmester, BUDAPEST, Központi vásárcsarnok. Telefon: József 48—94

A SÁRDI TÓGAZDASÁG

Levélcím: Tógazdaság Sárd, (Somogy m.).

Sürgőnyezim: Tógazdaság Kiskorpád.

Vasutállomás: Kiskorpád.

ősz és tavasz szállításra elad 1—2—3-nyaras javított wittingaui pontyot és anyapontyot, bajorországi aischgründi 1—3-nyaras és anyapontyot, japánpontyot (higo), aranyorfát, naphalat, amerikai törpeharcsát, 1—4-nyaras tavi czompót, fogassüllőt, megtermékenyített fogassüllőikrát és minden egyéb tenyészhalat.

A tógazdaság kizárólag csak tenyészhalat termel.

Árjegyzékkel szolgál a Tógazdasági Intézőség Sárd, (Somogy megye).